

Castilla La Mancha, de stilte na de storm

Iedereen kende Castilla-la-Mancha, maar niemand was er ooit geweest. Tot vorig jaar tenminste. De vierhonderdste verjaardag van Don Quichot werd aangewend om de regio ten zuiden van Madrid in de internationale kijker te zetten. Maar misschien is de combinatie van woestijn en Hollandse windmolens zelfs voor de meer avontuurlijke toerist een te grote uitdaging. Of de mediacampagne al dan niet een succes is geworden, laat ons koud. Feit is dat er vorig jaar heel wat geïnvesteerd is in accommodatie en informatie, twee zaken die de regio een stuk toegankelijker hebben gemaakt.

Het jaar nadien, the day after, de financiële kater, het is welletjes geweest met de drukte, slaapt La Mancha terug in. Volgens ons de ideale gelegenheid om eens stiekem binnen te sluipen en te profiteren van de extra bedden capaciteit en de nieuwe routes. Twee regels alvorens te vertrekken: zonder kennis van Spaans kom je er niet in, en zonder auto kom je er niet uit.

Het plattelandstoerisme in Spanje is nooit uitgespeeld als grote troef, terwijl het land minstens evenveel te bieden heeft als Frankrijk, de absolute nummer één op dat gebied. De laatste jaren is daar wel geleidelijk verandering in gekomen. De bedevaartsroute naar Santiago de Compostella krijgt elk jaar meer buitenlandse aandacht en heel het Noorden van Spanje profiteert daarvan. Met de "Camino de Santiago" in het achterhoofd hebben de bedenkers van de Quichotecampagne een "Ruta de Don Quixote" uitgedokterd die de reiziger alle plekken van La Mancha laat zien. En meteen hebben ze een opportunistische poging gedaan om die route geklasseerd te krijgen als Werelderfgoed. Zover zal het wel niet komen, maar dat belet niet dat binnen de route verscheidene steden, dorpen, of eerder nog landschappen, de moeite waard zijn. Ook de nieuwe hogesnelheidslijn Madrid-Toledo, pas eind 2005 in gebruik, kwam te laat voor de infobrochures en de artikels in de kranten. Er is nog altijd geen sneltrein van Madrid naar Barcelona, maar nu kan je naar Toledo, een stadje met amper 80 000 inwoners, in amper twintig minuten.

Op de trein naar Toledo (en van daar nemen we de auto) krijg je een licht vertekend beeld van wat je te wachten staat. De grenzen van de regio zijn dan wel heuvelachtig, het overgrote deel is gewoon vlak. Rond dit enorme plateau liggen bergketens: Sierra de la Calderine in het noordwesten, Sierra Mestanza in het zuidwesten, Loma de Chiclana in het zuiden, Sierra de Alcaraz in het zuidoosten en Sierra de Cuenca in het noordoosten. Alles samen een gebied bijna drie keer zo groot als België.

Wat La Mancha zo onherbergzaam maakt, is het klimaat. De enorme hoogvlakte biedt geen enkele bescherming tegen de wind. De vlaktes zijn dan ook letterlijk leeg, geen huizen en geen bomen. Hierdoor is de regio onderhevig aan barre weersomstandigheden. Koud en een striemende wind in de winter. Bloedheet in de zomer. De noordelijke provincie Guadalajara kwam vorige zomer nog in het nieuws door een tragisch accident bij het bestrijden van één

van de talrijke bosbranden waarbij tien brandweerlui het leven lieten. La Mancha is geen dichtbevolkte streek, dat had u al kunnen afleiden. Vooral de kleinere dorpen geven een verlaten indruk. De streek is erg mooi in de lente: de natuurparken met hun lagunes, de beddingen van de Taag en de Guadiana. Deze trekken in de zomermaanden veel binnenlandse toeristen. Het is dan ook een goede keuze om de regio in de lente aan te doen. En toch vinden we La Mancha het aantrekkelijkst in de zomer, bij soms extreme temperaturen, wanneer de mensen binnenblijven en de witgekalkte muren van de huisjes en de windmolens de zon reflecteren. Als dan de wind opkomt en het zand opstuift is het niet moeilijk om de windmolens te zien transformeren.

La Mancha bezit twee steden waarvan het historische centrum door de UNESCO als Werelderfgoed is geklasseerd. Toledo en Cuenca. Toledo is welbekend bij het grote publiek. Het was de hoofdstad van Spanje voor Madrid het werd, en het is nog altijd de hoofdstad van Castilla-la-Mancha. Spijtig genoeg heeft de lokale overheid plannen om de omliggende heuvels, die mee het landschap van Toledo bepalen, vol te bouwen. Haast u dus voor het te laat is. In Cuenca zijn de "casas colgadas" de grote blikvangers, hangende huizen boven een rotswand.

De verjaardag van onze ingenioso hidalgo don Quijote de la Mancha mag dan al voorbij zijn, zijn geest dwaalt hier nog rond en is nu makkelijker dan ooit te vinden. Hoe wij hem hebben gevonden zal voor de volgende keer zijn.

Bram De Saeger

Foto: zicht op de windmolens van Consuegra